

nes Undervisningsmaade, der baade kunde og burde ændres. Det er der selvfølgelig, og derfor kan der ogsaa være god Mening i, at Seminariernes Forhold tages op til Overvejelse. Men selve Grundskaden kan ikke rettes gennem en Kommission, og jeg tror ikke en Gang, den kan rettes ved en Omordning af Seminarieforholdene.

Den lærde Skoles indre Forhold kender jeg for lidt til til at turde give bestemte Raad, men som jeg allerede har sagt, mener jeg, at Hovedsagen ogsaa er, at vor Folkeskoles Forhold bliver ordnet paa en bedre og mere tidssvarende Maade. Det er efter mit Skøn det væsentligste og det vigtigste af det, Kommissionen faar med at gøre.

Maa jeg endnu om selve Lovforslagets Enkeltheder sige, at jeg finder, at naar Rigsdagen skal repræsenteres i denne Kommission, maa det være som Hjemmenes, som Forældrenes Repræsentanter, og saa synes jeg, det er urimeligt, at den skal nøjes med under en Trediedel af samtlige Medlemmer. Naar dertil saa kommer, at Kommissionen ifølge Lovforslaget skal kunne antage lønnet Medhjælp og tilkalde specielt sagkyndige, om den vil, mener jeg, at man godt kunde nedsætte Antallet af de Medlemmer, Ministeren skal vælge, og forhøje Rigsdagens Repræsentation; derfor behøvede Kommissionen ikke at blive større. I det hele taget maa det siges, at det Materiale, som her overlades til en Kommission, er overordentlig stort. Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) udtalte for nogle Aar siden, da Forslaget om Seminariekommissionen var til Behandling her, at hvis hele vort Folkeskolevæsens Forhold skulde tages op til Behandling, maatte det blive et overordentlig stort Arbejde, og jeg tror, det ærede Medlem har Ret. Men hvordan kan man saa egentlig, naar Arbejdet i Forvejen af de Folk, som skal have med det at gøre, regnes for saa ganske overvældende, tænke sig, at dette store Arbejde skulde kunne tilendebringes i Løbet af et Aar? Jeg tror, det vil vise sig at være ganske ugørligt. Derfor er det urimeligt, synes jeg, at indsætte i Lovforslaget en Bestemmelse om Tidsmaalet for Kommissionens Arbejde. Skal denne Kommission overveje alle vore Skoleforhold, maa den ogsaa have den nødvendige Tid dertil, og derfor synes jeg, at dette Forhold burde rettes. Men det vil der maa-ske ogsaa blive Lejlighed til senere at tage op i det Udvalg, der vel nok vil blive nedsat angaaende dette Lovforslag.

Søgaard: Den ærede foregaaende Taler har sikkert Ret i, at Kravet om denne Skolekommission i hvert Fald udenfor Rigsdagen i væsentlig Grad er fremkommet fra Læreres og Skolemænds Side. Men det finder jeg egentlig er naturligt nok, thi de, der staar i Skolearbejdet, føler bedst Manglerne; den, der har Skoen paa, føler bedst, hvor den trykker. Det var ikke godt, om det var saaledes, at vore Lærere, Skolens Arbejdere, i det hele var lige glade med Hensyn til Skolens Udvikling og Fremgang. Og her er desuden slet ikke Tale om nogen personlig Fordel for Lærerne, det er ikke et Lønningsforslag, som skal behandles i denne Kommission, Lærernes Lønningsforhold er ligesom andre Tjenestemænds til Behandling i Lønningskommissionen. Naar Kravet om denne Skolekommission er kommet saa stærkt frem i Lærerkredse, ser jeg det som et Udslag af Lærernes varme Interesse for Skoleundervisningens Fremme i vort Land og for den opvoksende Slægts Vel, og i alt, hvad der tjener dertil, kan alle gode Kræfter nok gøres behov. Ved at højne vort Skolevæsen højner vi vort Land. Det er ogsaa rigtigt, hvad der er udtalt, at Kravet om denne Skolekommission ikke er kommet stærkt frem ude i Befolkningen. Men det tror jeg ikke er Tegn paa, at Befolkningen ikke interesserer sig for vort Skolevæsen og specielt for vor Folkeskoles Anliggender. De store Skolemøder, som særlig ved Pinsetid holdes Landet over, og som for øvrigt i den Egn, hvor jeg er fra, kan samle 3 000—4 000 Mennesker til et 2-Dages-Møde, hvor man drøfter Skolens Anliggender, vidner om, at der i Befolkningen er Interesse for Skolens Forhold. Men naturligvis, den bestemte Arbejdsform gennem en Kommission har ikke været stærkt fremme paa disse Skolemøder og heller ikke paa andre offentlige Møder. De Spørgsmaal, som vil komme til at foreligge til Behandling i denne Kommission, er allerede omtalte udførligt af flere af de ærede foregaaende Talere, og jeg skal ikke komme synderlig ind derpaa, thi skulde vi her til at tale om alle disse Skole-spørgsmaal, vilde denne Debat trække ud maa-ske i baade en og to Uger, og det er ikke Meningen. Den specielle Behandling af disse Sager hører mere hjemme i selve Kommissionen end her ved Behandlingen af Lovforslaget om Nedsættelse af den. Jeg vil dog nævne enkelte af disse Spørgsmaal, skønt de er nævnte tidligere:

Der er først vor Læreruddannelse. Den bør sikkert ændres, men jeg tror rig-